

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Pražská plynárenská Distribuce, a. s.**
se sídlem U plynárny 500/44, Praha 4
zastoupen JUDr. Sylvií Sobolovou Ph.D., advokátkou
se sídlem Jungmannova 24, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

za účasti: **Active Life Bohemia, s. r. o.**
se sídlem Pod Vrchem 8965/69, Plzeň – Lobzy

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 1. 2024, č.j. UOOU-01129/23-20 a ze dne 31. 1. 2024, č. j. UOOU-01130/23-26

takto:

I. **Žaloby se zamítají.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.**
Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád), ve spojení s § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (InfoZ/informační zákon) žalovaný jednak výrokem I. zrušil rozhodnutí žalobce/povinného subjektu ze dne 28. 7. 2023, č. j. OP/59/2023/ZDF-IV, jímž žalobce částečně odmítl žádost osoby zúčastněné na řízení/žadatele ze dne 31. 1. 2023 o poskytnutí v rozhodnutí blíže specifikovaných informací (žádost I.), a řízení zastavil. Výrokem II. žalovaný podle § 16 odst. 5 informačního zákona žalobci přikázal, aby poskytl žadateli poskytl ve výroku rozhodnutí označené informace ve stanovené lhůtě (věc sp. zn. 9 A 32/2024). Dále žalovaný stejným postupem (podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu ve spojení s § 16 odst. 5 informačního zákona) výrokem I. zrušil rozhodnutí žalobce/povinného subjektu ze dne 28. 7. 2023, č. j. OP/36/2023/ZDF-IV, jímž žalobce částečně odmítl žádost osoby zúčastněné na řízení/žadatele ze dne 17. 1. 2023 o poskytnutí v rozhodnutí blíže specifikovaných informací (žádost II.), a řízení zastavil. Výrokem II. žalovaný podle § 16 odst. 5 informačního zákona žalobci přikázal, aby poskytl žadateli ve výroku rozhodnutí označené informace ve stanovené lhůtě (věc sp. zn. 9 A 33/2024).
2. Při ústním jednání dne 10. 9. 2025 soud řízení ve věci sp. zn. 9 A 32/2024 a ve věci sp. zn. 9 A 33/2024 postupem podle § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9 A 32/2024, neboť spolu skutkově a právně souvisí a týkají se týchž účastníků řízení.
3. Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí vyplynulo, že žalobce subjekt odmítl již podruhé OZŘ poskytnout investiční ceníky za rozhodná období (za roky 2010-2013) pro akce Pražská plynárenská Distribuce (PPD) s uvedením jednotkových cen za každou položku, kterými provozovatel distribuční soustavy dokládá obvyklou výši investičních nákladů na stavbu STL plynovodů a plynovodních přípojek dle Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (ERÚ) č. 8/2020 ze dne 27. 11. 2020, Příloha č. 6, článek 1.2.3., pro investiční akce PPD (ceníky). Předchozí rozhodnutí žalobce byla k odvolání OZŘ zrušena výrokem I. rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023, č. j. UOOU-01129/23-9, resp. výrokem I. rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2023, č. j. UOOU-01130/23-13, a věc vrácena žalobci k novému projednání (první rozhodnutí žalovaného).
4. Podle obsahu následně vydaných prvostupňových rozhodnutí (v nyní projednávané věci) žalobce žádost OZŘ znovu částečně odmítl dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona s tím, že nemůže poskytnout ani část požadovaných informací, neboť ceníky představují ucelený dokument a při jakémkoli oddělení zcela ztrácí svůj smysl.
5. Po podání odvolání OZŘ žalovaný vyzval žalobce k předložení spisového materiálu a chráněných informací podle § 16 odst. 4 informačního zákona s upozorněním, že tyto budou podle § 20 odst. 7 téhož zákona vyloučeny z nahlížení do spisu. Na tuto výzvu žalovaného reagoval žalobce sdělením ze dne 4. 10. 2023. Ve sdělení odmítl požadované informace předložit a zpochybnil, že by byl žalovaný oprávněn postupovat podle § 16 odst. 4 informačního zákona. Odkázal na § 2 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích (energetický zákon) a označil požadované ceníky za chráněné informace ve smyslu tohoto zákona. Dále žalobce uvedl, že jsou ceníky obchodním tajemstvím a žalovaný jejich obsah ke svému rozhodnutí vůbec nepotřebuje, v ostatním odkázal na prvostupňová rozhodnutí. Žalobce rovněž zpochybnil relevantnost § 20 odst. 7 informačního zákona a ochranu, kterou žalovaný chráněným informacím poskytuje s tím, že žalovaný v minulosti OZŘ chráněné informace poskytl (Sdělení).

6. Žalovaný k tomu uvedl, že se již v minulosti proti těmto lživým informacím žalobce ohradil. S ohledem na to, že žalobce ve Sdělení uvedl nové důvody pro odmítnutí poskytnutí chráněných informací (ochranu obchodního tajemství), vyzval žalovaný OZŘ k seznámení se s doplněním spisového materiálu a vyjádření. Zároveň požádal o součinnost ERÚ, konkrétně, zda ceníky spadají svou povahou pod žalobcem uvedené ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona, případně o jaký charakter uvedený v tomto ustanovení v případě těchto ceníků půjde, a jakým způsobem přistupuje ERÚ k předmětnému ustanovení energetického zákona obecně ve své praxi, tj. jak sám posuzuje, zda předmětná informace svým charakterem spadá pod § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Osoba zúčastněná na řízení se v odvolacím řízení vyjádřila podáním ze dne 10. 10. 2023, kde uvedla důvody, pro které u požadovaných informací nejsou naplněny znaky obchodního tajemství a není možné je podřadit pod § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. V reakci na výzvu k součinnosti ERÚ zaslal žalovanému stanovisko ze dne 17. 10. 2023, č. j. 16738-2/2023-ERÚ. Ve stanovisku ERÚ vyloučil, že by požadované informace v žalobcem tvrzeném rozsahu spadaly pod energetický zákon, měl pochybnosti, zda naplňují definiční znaky obchodního tajemství a konstatoval, že distributoři plynu nejsou v klasickém konkurenčním postavení z důvodů, které ve stanovisku tento úřad podrobně rozvedl (Stanovisko ERÚ).
7. Za tohoto stavu žalovaný přistoupil k věcnému posouzení odvolání OZŘ, pojednal o právním rámci (§ 15 odst. 1, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 5 informačního zákona, § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona, § 504 občanského zákoníku, § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 17 odst. 4, 5 Listiny základních práv a svobod) a požadavcích, které musí být dle odborné literatury splněny pro aplikaci ochrany obchodního tajemství na konkrétní informace. Konstatoval, že nemá k dispozici úplný správní spis, neboť v něm absentují chráněné informace a žalobce je přes výzvu nepředložil, čímž žalovanému znemožnil postupovat v řízení v souladu s § 3 správního řádu. Přesto ale žalovaný přistoupil k věcnému přezkoumání prvostupňových rozhodnutí a postupu, který jejich vydání předcházela. Vyšel při tom z podkladů, jež si v průběhu odvolacího řízení obstaral, především ze Stanoviska ERÚ a podkladů, které žalovanému předložila OZŘ, tedy z investičních ceníků PPD za roky 2018 a 2019. Při posouzení žalovaný předně vyšel z ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona a zabýval se pojmem interní pokyn. Odmítl argumentaci žalobce, neboť nemá oporu ve spisovém materiálu-chráněné informace se v žalobcem předloženém spisu nenachází, prvostupňová rozhodnutí jsou proto v daném rozsahu nepřezkoumatelná. Ve zbývajícím rozsahu žalovaný prvostupňová rozhodnutí dále hodnotil a nehledal důvod výluky podle § 11 odst. 1 písm. a). Informační zákon totiž při užití daného ustanovení předpokládá, aby povinný subjekt cestou správního uvážení zhodnotil, zda je omezení práva na informace v konkrétním posuzovaném případě legitimní. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS). Vytkl žalobci, že jako povinný subjekt primárně a konkrétně nezhodnotil, v čem spočívá legitimní důvod pro omezení žadatelova práva na informace. Posoudil žalobcova tvrzení, že by poskytnutím informací mohlo dojít k nepředvídatelným událostem ohrožujícím jeho efektivní činnost, jako ryze obecná a Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nevypovídající ničeho o legitimitě omezení žadatelova práva na informace. Dle žalovaného měl žalobce zhodnotit, zda může mít poskytnutí požadovaných informací konkrétní negativní dopad na činnost žalobce, a to i v souvislosti s časovým hlediskem, neboť jsou požadované investiční ceníky více jak deset, resp. 12 let staré. Žalobce měl identifikovat konkrétní veřejný zájem či jiné ústavně zaručené ústavní právo, které by byly poskytnutím požadovaných informací reálně ohroženy, což se nestalo. Nadto žalovaný neshledal existenci jakéhokoli relevantního legitimního zájmu na omezení žadatelova práva na informace, ani ohrožení veřejného zájmu dle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (Listina).

8. Dále se žalovaný vyjádřil k argumentaci žalobce pro odmítnutí požadovaných informací uvedené ve Sdělení žalobce v průběhu odvolacího řízení a dospěl k závěru, že se současná aplikace § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona s § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona vzájemně vylučují. Dle žalovaného § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona chrání informace získané v rámci výkonu činnosti držitele licence, nikoli tedy informace ryze interního charakteru, jak žalobce tvrdí. Důvody, pro které nepovažoval za splnění podmínky pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací z důvodu ochrany obchodního tajemství, žalovaný podrobně rozvedl na straně 10 až 11 rozhodnutí. Uzavřel, že nejsou splněny všechny znaky obchodního tajemství, přičemž je třeba, aby byly splněny kumulativně. Proto žalovaný postupoval § 16 odst. 5 informačního zákona a vydal informační příkaz.

Žaloba

9. Žalobce v žalobě shrnul skutkový stav a v *prvním žalobním bodu* tvrdil nesprávné použití § 16 odst. 5 informačního zákona (informační příkaz). Poukázal na zdůvodnění poslaneckého pozměňovacího návrhu, kterým byl informační příkaz do informačního zákona zaveden, a citoval z něj. Žalovaný byl povinen před vydáním informačního příkazu přezkoumat nejen důvody, pro které povinný subjekt žádost odmítl, ale i (ne)existenci jakýchkoli jiných zákonných důvodů pro neposkytnutí informace, což žalovaný nesplnil. Žalobce poukázal na to, že v prvostupňových rozhodnutích byla hlavním důvodem odmítnutí žádosti výlučka dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, přičemž žalovaný shledal v tomto rozsahu rozhodnutí žalobce nepřezkoumatelná. Žalovaný tedy nebyl schopen sám posoudit, zda je odepřené informace skutečně možné považovat za vnitřní pokyny dle citovaného ustanovení, přesto žalobci informačním příkazem uložil tyto poskytnout. Naproti tomu v případě výlučky dle § 9 odst. 1 informačního zákona (obchodní tajemství) naopak bez náležitého posouzení skutkového stavu žalovaný dospěl k velmi sjednocujícímu a nesprávnému závěru, že žalobce jako distributor plynu není vystaven žádné konkurenci, a proto je vyloučeno, aby byly požadované informace obchodním tajemstvím. Žalovaný tak jednoznačně pochybil, pokud vydal informační příkaz navzdory tomu, že si nebyl jistý, zda odepřené informace nespádají pod výlučku podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Dále žalovaný pochybil tím, že použití výlučky dle § 9 odst. 1 téhož zákona považoval za vyloučené na základě své nesprávné právní úvahy.
10. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal nesprávné posouzení výlučky dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. K tomu obecně s odkazem na judikaturu NSS pojednal o pojmu vnitřní předpis, resp. pokyn s tím, že se ale tato judikatura týká povinných subjektů, které na rozdíl od žalobce nejsou osobami soukromého práva/ podnikateli, jejichž primárním účelem je vytváření zisku, a tudíž získání co nejvýhodnější pozice na trhu. Dle ustálené rozhodovací praxe NSS pod vnitřní pokyn spadá např. metodicko-koordinační Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

dokumenty, pracovní postupy, výukové příklady či konkretizace úkolu povinného subjektu.

11. Žalobce dále vyložil pojem personální předpis a měl za to, že pokud povinný subjekt při posouzení požadované informace dospěje k závěru, že tato naplňuje znaky vnitřního předpisu, musí v rámci svého uvážení zhodnotit, zda a z jakého důvodu je případně na místě poskytnutí této informace omezit. Tedy zhodnotit, zda je případné neposkytnutí informací legitimní, tj. zda důvodem jejího neposkytnutí je ochrana jeho legitimního zájmu. Žalobce takto k posouzení požadovaných informací přistoupil a dospěl k závěru, že dané ceníky v první řadě naplňují formální znaky vnitřního předpisu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, neboť představují ryze interní metodický a organizační předpis s hierarchickou působností výlučně dovnitř žalobce, tj. určený a závazný pouze pro jeho zaměstnance, bez jakéhokoli přesahu do právní sféry osob stojících mimo žalobce. Dané ceníky jsou interní dokumenty, v nichž žalobce pro své vlastní potřeby stanoví orientační (obvyklé) jednotkové ceny zemních, stavebních a montážních prací, inženýrskou činnost, dodávky materiálů a dalších nákladových položek potřebných k vybudování různých plynárenských zařízení, zejména plynovodů a plynovodních přípojek, jejichž výstavbu sám realizuje.
12. Žalobce tak kladně zodpověděl otázku, zda požadované informace spadají do rozsahu výluky citovaného ustanovení. Proto se dále zabýval otázkou proporcionality mezi striktně interní povahou požadovaných informací a právem žadatele požadovat informace na základě informačního zákona. Poukázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu (sp. zn. ÚS III 156/02) a dále se zabýval otázkou, zda by neposkytnutím požadovaných informací došlo k zásahu do ústavně zaručeného práva na informace dle čl. 17 Listiny, resp. zda právo žadatele na poskytnutí daných informací převažuje nad právem žalobce odmítnout je na základě § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že mu žadatel (OZŘ) a jemu spřízněné osoby zasílají velký počet žádostí o informace motivovaných jiným než informačním zákonem aprobovaným účelem. Vzhledem k povaze požadovaných informací, sloužících výhradně interním potřebám žalobce, a jejichž zveřejněním by navíc došlo k prolomení ochrany citlivých informací souvisejících s vnitřním oceňováním investičních akcí žalobce, proto dospěl k závěru o odmítnutí požadovaných informací, neboť účelem jejich získání je pouze snaha o zvýhodnění pozice Ing. P. v soukromoprávním sporu. Takový postup žadatele se míjí se smyslem a účelem informačního zákona. Vyhověním žádostí by došlo k naprosto neproporcionálnímu narušení práv žalobce. Uvedené žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně nezohlednil, resp. to označil za pouhé tvrzení žalobce a vydal informační příkaz.
13. Dle žalobce žalovaný nevzal ani v potaz, že důvod odmítnutí požadovaných informací dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona může spočívat (a spočívá) také v tom, že dané ceníky lze považovat za chráněnou informaci dle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Informační zákon sice neobsahuje samostatnou výluku chráněných informací podle energetického zákona, nicméně se v daném případě o takovou chráněnou informaci jedná. Je proto nepochybně relevantní pro správní uvážení žalobce při aplikaci výluky dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona.
14. Dle žalobce se žalovaný nevypořádal ani s tím, že je třeba považovat energetický zákon ve vztahu k informačnímu zákonu za lex specialis. Tím žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nesprávného právního posouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

15. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce rozvíjel své argumenty stran nesprávného posouzení výluky podle § 9 odst. 1 informačního zákona (obchodní tajemství). K tomu zejména vytkl otázku splnění znaku konkurenční významnosti. Měl za to, že se žalovaný dopustil velkého a zkreslujícího zjednodušení, když zmínil pouze (absentující) konkurenci mezi jednotlivými distributory plynu a pominul, že se žalobce v hospodářské soutěži běžně setkává i s řadou jiných subjektů, které tak jako Ing. P. sice nejsou distributory plynu, protože k tomu nemají potřebnou licenci, avšak jsou vlastníky plynárenských zařízení, které žalobce v rámci své činnosti využívá a s těmito si tak „konkuruje“. Žalobce poukázal i na znak ocenitelnosti hodnoty informací, které jsou utajovány a nejsou běžně dostupné. Dále pojednal o znaku zajištění utajení s tím, že se ale žalovaný vůbec nepozastavil nad tím, že žadatel společně s dalšími dvěma subjekty o poskytnutí předmětných ceníků usiluje už od prosince 2022. To by jistě nebylo nutné, pokud by žalobce své interní informace včetně předmětných ceníků neutajoval, tedy nechránil před přístupem ze strany externích a nepovolaných osob.
16. Žalobce shrnul, že se žalovaný dopustil nesprávného posouzení některých znaků obchodního tajemství a zatížil tak svá rozhodnutí vadou, která způsobuje jejich nezákonnost.
17. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobce brojil proti nesprávnému posouzení aplikace § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Citoval k tomu z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Tvrdil, že podmínka, že chráněná informace ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona musí být informací získanou v rámci výkonu činnosti držitele licence nijak nevylučuje, že se při tom může jednat o ryze interní informaci. Poukázal na jazykový výklad daného ustanovení, z něhož dle žalobce vyplývá, že chráněnou informací je i informace obsahující obchodní tajemství bez ohledu na to, zda vznikla či nevznikla při výkonu činnosti držitele licence. Navíc žalovaný ve svých rozhodnutích nezohlednil povahu energetického zákona jako *lex specialis* ve vztahu k informačnímu zákonu. Tím zatížil své rozhodnutí vadou nesprávného právního posouzení.
18. V *pátém žalobním bodu* žalobce tvrdil šikanózní a zneužívající povahu žádostí a namítal, že § 11a odst. 1 písm. b) informačního zákona umožňuje povinnému subjektu žádost o informace odmítnout, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu a je třeba je vyhodnotit jako šikanózní. Žalobce na to žalovaného upozornil již ve Sdělení, žalovaný se však s touto námitkou nijak nevypořádal, přestože jsou skutečnosti nasvědčující šikanóznímu výkonu práva ze strany žadatele a s ním spřízněných subjektů známy z úřední činnosti. Nejde při tom pouze o samotného množství žádostí, ale i o další okolnosti svědčící o tom, že žadatel nepožaduje informace s úmyslem vykonávat „veřejnou kontrolu“ v intencích informačního zákona, nýbrž je veden čistě soukromými zájmy. K tomu žalobce poukázal na judikaturu NSS a smysl a účel práva na informace. Namítal, že i v případě informačního zákona judikatura správních soudů dovodila, že vedle explicitních výluk z povinnosti poskytovat informace zakotvených v informačním zákoně mohou pro odmítnutí požadované informace existovat i důvody faktické, přičemž jedním z nich je i zneužití práva. Žalobce poukázal na další judikaturu NSS a uvedl skutečnosti, které dle jeho mínění svědčí o zneužití práva žadatelem. Dle žalobce bylo v první řadě naplněno „množstevním“ kritérium. A sice tím, že je žadatel pouze „prodlouženou rukou“ jiného žadatele, jímž je Ing. P. a žádost je tak ve skutečnosti podána ve shodě se zájmem Ing. P., o zněžití práva svědčí i konkurenční vztah mezi Ing. P. a žalobcem, kdy oba působí na stejném trhu. Zneužití práva je dáno i tím, že je Ing. P. vlastníkem plynárenského zařízení (STL plynovodu) využívaného žalobcem za podmínek,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

s nimiž Ing. P. není spokojen a již delší dobu se je neúspěšně snaží změnit ve svůj prospěch. Zneužití práva nasvědčuje také skutečnost, že Ing. P. jako vlastník plynárenského zařízení vede s žalobcem jako nájemcem soudní spor o „správnou“ výši nájemného za používání plynárenského zařízení. Požadované informace tak souvisejí s předmětem soudního sporu, neboť se jedná o dokumenty obsahující položkový rozpis cen, kterými žalobce svému regulátorovi (ERÚ) každoročně dokládá obvyklou výši investičních nákladů na stavbu STL plynovodů a plynovodních přípojek. Dané investiční ceníky jsou součástí metodiky pro stanovení hodnoty plynárenského zařízení nabývaného od třetích osob dle vyhlášky. Spolu s výši nákladů, které žalobce vynakládá na stavbu svých STL plynovodů, mohou být určitým argumentačním vodítkem při vyjednávání o nákladech na využívání existujících plynovodů ve vlastnictví jiných osob, tj. i o výši nájemného za využívání plynárenského zařízení vlastněného Ing. P. O zneužití práva svědčí také další žádosti OZŘ a jiných subjektů (společnost Okrová a Ing. P.), jakož i používání spřízněných subjektů k podávání žádostí o informace jako „nastrčených“ osob Ing. P. Jedná se tak o zjevný prostředek k zastření skutečného účelu podávaných žádostí o informace, tedy zneužití práva.

19. Žalobce shrnul, že žadatel své žádosti nevyužívá k zákonodárcem předvídanému účelu, tedy zajištění transparentnosti veřejné moci, resp. k její kontinuální veřejné kontrole, nýbrž k ryze soukromému účelu. Tím je získání informací k soukromoprávnímu sporu Ing. P., potažmo k nátlaku na žalobce formou zahlcování jeho administrativního aparátu agendou vyřizování žádostí o informace. K tomu žalobce poukázal na blíže neoznačený praktický komentář k informačnímu zákonu a uzavřel, že smyslem zákona jistě není sbírání informací v souvislosti s probíhajícím soudním sporem žadatele a s ním spřízněné osoby s povinným subjektem, resp. k uplatňování domnělých soukromoprávních nároků žadatele či jiné osoby vůči povinnému subjektu. Opačný výklad by byl v rozporu s účelem informačního zákona a vedl by k porušení principu spravedlivého procesu, včetně principu rovnosti a principu rovnosti zbraní. Z důvodů uvedených níže soud v podrobnostech odkazuje na argumentaci žalobce v žalobě a jeho dalších podáních.
20. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadená rozhodnutí žalovaného ve výroku II. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení a další podání účastníků řízení

21. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce napadá pouze výrok II. jeho rozhodnutí, v nichž je obsažen informační příkaz, nikoli výrok I. Rozhodnutí. S ohledem na dikci § 16 odst. 5 informačního zákona přitom nelze samostatně zrušit pouze výrok II. žalobou napadeného rozhodnutí, jak žalobce v petitu navrhuje, aniž by byl současně zrušen související výrok I., kterým žalovaný ve vymezené části řízení o žádosti žadatele zastavil.
22. Dle žalovaného žalobce en block odmítl prvostupňovými rozhodnutími část žádosti dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona z důvodu, že jde o informace ryze interní povahy, u níž není dán veřejný zájem na jejich poskytnutí. Žalovaný ale tomuto důvodu pro odmítnutí nepřisvědčil a současně neshledal jiný důvod, bránící poskytnutí požadovaných informací. Proto jejich poskytnutí žalobci v souladu s § 16 odst. 5 informačního zákona příkázal.
23. Žalovaný popsal průběh odvolacího řízení tak, jak vyplynul i z odůvodnění jeho rozhodnutí, a konstatoval, že se jedná o druhé projednání odvolání žadatele v předmětných věcech. Délka a průběh odvolacího řízení jsou poznamenány trvající nesoučinností žalobce s žalovaným. Žalobce nerespektuje závazný právní názor žalovaného vyjádřený v předchozím rušícím rozhodnutí. Zároveň žalobce přes opakované výzvy žalovaného Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nepředložil chráněné informace, ač byl povinen tak učinit. Z důvodu této nesoučinnosti se žalovaný obrátil též na ERU, aby měl některá skutková a právní zjištění týkající se věci postaven na jisto. Poukázal na svou výzvu žalobci k předložení požadovaných informací, kterou žalobce v rozporu s judikaturou NSS nerespektoval. Žalovaný též poukázal na Sdělení žalobce k této výzvě a citoval z jeho obsahu. Ohradil se proti tvrzení žalobce, že by v jiném řízení chráněné informace poskytl, neboť se to nezakládá na pravdě. Žalobce to ale opakovaně bezdůvodně uplatňuje i v jiných řízeních ve svých reakcích na obdobné výzvy žalovaného.

24. Žalovaný konstatoval, že se žalobcovými důvody pro odmítnutí žádostí zabýval, jakož i důvody, které žalobce uvedl ve Sdělení, a shledal, že žádný z nich pro odepření požadovaných informací neobstojí. Aby žalovaný zabránil dalšímu procesnímu ping pongu, zapříčiněnému nedostatkem správního spisu, ve kterém absentovaly požadované informace, přistoupil k posouzení uplatněných důvodů pro odmítnutí bez znalosti jejich konkrétního obsahu. K tomuto kroku přistoupil i s ohledem na skutečnost, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, užitě žalobcem pro odmítnutí žádostí, upravuje fakultativní výluky z práva na informace pouze v případě existence konkrétního legitimního zájmu, který jejich poskytnutí brání. Dále k tomuto kroku žalovaný přistoupil proto, že odůvodnění přezkoumávaných prvostupňových rozhodnutí žalobce byla prakticky totožná s jeho předchozími rozhodnutími v téže věci (rozhodnutí ze dne 3. 3. 2023 č. j. OP/59/2023/ZDF a rozhodnutí ze dne 22. 3. 2023, č. j. UOOU-01130/23-2). Žalovaný měl též k dispozici investiční ceníky PPD za rok 2018 a 2019, a to jak pro investiční akce cizích investorů, tak pro investiční akce PPD, které žalobce žadateli poskytl. Žalovaný tudíž mohl povahu a obsah investičních ceníků posoudit. Současně žalovaného k tomuto postupu vedlo i časové hledisko, neboť požadované informace jsou více než 10 let staré. Případný negativní dopad na činnost držitele informace se přitom v důsledku běhu času objektivně snižuje.
25. Žalovaný shledal, že žalobce ve svých prvostupňových rozhodnutích, ani v následně zaslaných Sděleních reagujících na výzvy žalovaného, neuvedl žádný konkrétní legitimní zájem, který by svědčil o ochraně požadovaných informací. Žalobce pouze uvedl, že by jejich poskytnutím mohlo dojít k nepředvídatelným událostem ohrožujícím jeho efektivní činnost. Takové odůvodnění existence legitimního zájmu před žalovaným neobstálo. Na nezbytnost zhodnocení existence legitimního zájmu pro neposkytnutí informace, který převáží nad právem žadatele na informace a odpovídá čl. 17 odst. 4 Listiny, byl přitom žalobce výslovně upozorněn již v předchozích zrušujících rozhodnutí žalovaného. Přesto toho nedbal a uvedl totožnou argumentaci. Žalovaný proto žádný legitimní zájem odpovídající výše citovanému článku Listiny neshledal.
26. Žalovaný dále posuzoval dva další důvody uplatněné žalobcem dodatečně ve Sdělení, a sice výluky dle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona a výluky dle § 9 odst. 1 informačního zákona. Dále žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svých rozhodnutí a uzavřel, že ani tyto další důvody pro odmítnutí požadovaných informací neobstály. Proto postupoval dle § 16 odst. 5 informačního zákona a poskytnutí požadovaných informací přikázal. Současně dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení zastavil a prvostupňová rozhodnutí zrušil.
27. Žalovaný žádal, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.
28. Žalobce v podání ze dne 20. 5. 2024, jakož i ve svých pozdějších podáních ze dne 28. 5. 2025, ze dne 12. 6. 2025 a ze dne 3. 9. 2025, reagoval na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

na řízení, a uváděl obdobně jako v žalobě. Rozvíjel svou argumentaci k důvodům neposkytnutí požadovaných informací pro zneužití práva, výluce dle § 9 odst. 1 informačního zákona, odmítnutí informací z důvodu § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona, k výluce dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona a k nemožnosti rozhodnout informačním příkazem dle § 16 odst. 5 téhož zákona. Soud tato podání žalobce podrobněji nerekapituluje, neboť ve vztahu k výluce dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona žalobce uváděl obdobně jako v odůvodněních svých prvostupňových rozhodnutích a podaných žalobách. K ostatním důvodům pro odmítnutí požadovaných informací uvedených ve Sdělení soud na tomto místě odkazuje na posouzení žalobních bodů, jak bude uvedeno dále.

29. Žalovaný reagoval na podání žalobce podáními ze dne 3. 6. 2024 a ze dne 26. 5. 2025, v nichž setrval na důvodech obou rozhodnutích a vyjádření k žalobám.
30. Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila podáním ze dne 20. 5. 2025 prostřednictvím současného jednatele Ing. P. Ten zdůraznil, že v roce 2023 neměl v osobě zúčastněné na řízení žádný podíl. S tehdejší jednatelkou a majitelkou OZŘ se znal a skutečně si vyměňovali informace. To ale nelze považovat za něco protizákonného nebo nemravného. Naopak smyslem informačního zákona je, aby byly informace poskytnuty veřejnosti. Žalobce má poskytnuté informace dle informačního zákona zveřejňovat, ale nečiní tak. Těžko lze potom někoho vinit, že si poskytnuté informace s někým jiným vyměňuje, resp. je sdílí. Pro žalobce je výhodné, pokud příjemci poskytnutých informací tyto sdílejí, na místo toho, aby o ně opakovaně žádali a přidělovali žalobci práci. Ing. P. odmítl, že by se snažil zneužívat právo na informace, a totéž může prohlásit i za OZŘ. V ostatních bodech se ztotožnil s vyjádřením žalovaného.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Za osobu zúčastněnou na řízení ze zástupce nedostavil, ač byla řádně obeslána, soud proto jednal v její nepřítomnosti. Zástupce žalobce shrnul všechna svá dosavadní podání. Poukázal na to, že jednatel OZŘ zakoupil plynárenské zařízení a obratem je chtěl žalobci prodat za vyšší částku, žalobce ale na takovou částku nechtěl přistoupit. Žalovaný tyto skutečnosti nerefletoval. Dle žalobce OZŘ zneužívá právo na informace ve svůj prospěch a žalovaný tomu napomáhá. Žalovaný neměl postaveno na jisto, zda není informace vnitřním pokynem, neměl proto vydat informační příkaz dle § 16 odst. 5. Žalovaný rovněž nesprávně posoudil § 9 odst. 1 téhož zákona z hlediska obchodního tajemství. Požadované informace žádný podnikatel neposkytuje svým dodavatelům, resp. v projednávané věci vlastníkově plynárenského zařízení Ing. P. Pokud by tomu tak bylo, vedlo by to ke zvýšeným nákladům i na distribuci plynu, což není ve veřejném zájmu. Žalovaný také nesprávně posoudil chráněné informace dle energetického zákona.
32. Zástupce žalovaného odkázal na dosavadní rozsáhlou komunikaci a rozsudek Nejvyššího správního soudu k procesnímu nástupnictví žalobce. Zdůraznil, že plní roli orgánu veřejné moci vůči povinným subjektům, které nemají svůj nadřízený orgán. Jeho úkolem je nestranně posoudit zákonitost prvostupňových rozhodnutí. Zabýval se proto § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, který žalobce vedl k odmítnutí požadovaných informací. Ostatní důvody žalovaný žalobce uvedl až po vydání prvostupňových rozhodnutí, žalovaný se s nimi ale vypořádal. Ve vyjádření k žalobě reagoval i na námitku zneužití práva osobu zúčastněnou na řízení, neboť ji žalobce uplatnil právě až v žalobě. K poslednímu podání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalobce několik dní před ústním jednáním u soudu konstatoval, že výluk dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je výlukou fakultativní a musí odůvodněna. To se ale nestalo.

33. Provedení důkazů žádá ze stran nenavrhovala, soud o nich proto nerozhodoval.
34. Soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
35. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
36. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona v rozhodném znění *Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
37. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny *Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*
38. Žalobce vystavěl svá prvostupňová rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací (ceníků za rozhodná období) výše citovaným ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Z odůvodnění jeho prvostupňových rozhodnutí však není zřejmé, na základě, jakých konkrétních skutečností a podkladů své závěry učinil. A to přesto, že mu žalovaný v předchozích zrušujících rozhodnutí právě tuto vadu dřívějších prvostupňových rozhodnutí vytkl a upozornil jej na nezbytnost náležitého odůvodnění, a to zejména ve vztahu k povinnosti zhodnotit existenci legitimního zájmu pro neposkytnutí informace, který převážil nad právem žadatele na informace ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Právního názoru žalovaného však žalobce nedbal. Jeho tvrzení o tom, že mají požadované informace charakter vnitřního předpisu, resp. metodického a organizačního pokynu, že mají výlučně vnitřní povahu a jejich omezení je v demokratické společnosti nezbytné, tak zůstala i nadále kusá, obecná a zcela nekonkrétní, bez opory ve spisovém materiálu. Vzhledem k tomu, že žalobce jako povinný subjekt přes výzvu žalovaného v odvolacím řízení požadované chráněné informace neposkytl, nemohl žalovaný ověřit pravdivost těchto (byť obecných) tvrzení žalobce. Podle stanoviska soudu tak uvedené závěry žalobce žalovaný právem posoudil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek spisu.
39. Dle náhledu soudu je ale z žalobou napadených rozhodnutí zároveň zcela zjevná snaha žalovaného zamezit tzv. úřednickému ping pongu, neboť se jednalo o opakované rozhodování o téže žádosti. Žalovaný tedy důvodně, a v souladu s judikaturou správních soudů (zejména NSS), Ústavního soudu a odbornou literaturou, zaměřil svou pozornost na zásadní okolnost, a sice, zda je omezení práva na informace legitimní a v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny, či nikoli. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona totiž *pouze umožňuje* povinnému subjektu poskytnutí informace omezit. Současně takové omezení musí být v souladu s výše citovaným článkem 17 odst. 4 Listiny a podléhá přísným nárokům na vyjádření důvodů, pro které tak povinný subjekt činí. Povinný subjekt tedy musí ve své správní úvaze uvést veškeré okolnosti a důvody, které jej vedou k tomu, že omezení považuje za opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.
40. Podle závěru soudu nic takového z odůvodnění obou prvostupňových rozhodnutí nelze dovodit. Žalobce k tomu zejména uvedl, že požadované informace nejsou aktuální, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jsou staré více jak deset let, a učinil vysoce pravděpodobným, že neexistuje legitimní důvod, proč by je žadatel potřeboval a neuspokojoval svou zvědavost. Měl rovněž za to, že je žadatel nepotřebuje k tomu, aby znal, co se děje na veřejnosti a v jeho okolí. Taková úvaha ovšem neobstojí. Právě skutečnost, že se jedná o více jak deset let neaktuální informace, nemůže jejich omezení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona obhájit.

41. Nelze také nevidět, že žalobce je stoprocentně vlastněn Hlavním městem Prahou, a tedy vykonává svou činnost na základě veřejných prostředků. Žalobce tedy nemůže omezit rozsah práva na informace žadatele a zkoumat důvod, pro který žadatel informace požaduje. Uvedené stanovisko žalobce se zcela míjí s ustálenou judikaturou správních soudů, která s výjimkou žádostí týkající se platových poměrů zaměstnanců veřejné správy, v nichž žadatel musí splňovat podmínky tzv. „hlídacího psa demokracie“, takový postup zapovídá. O takové skutkové okolnosti se ale v nyní projednávané věci (věcech) nejedná. Žalobce se proto nemohl touto argumentací úspěšně bránit poskytnutí požadovaných informací.
42. Stejně tak neobstojí obecná tvrzení žalobce, že je jeho zájem na ochraně požadovaných informací značně převažující, neboť by mohlo dojít k nepředvídatelným událostem ohrožujícím jeho efektivní činnost. Ani v tomto směru žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti a podklady, ze kterých by tento důvod pro omezení poskytnutí informací, jak jej má na mysli čl. 17 odst. 4 Listiny, vyplýval, a ze spisového materiálu se nepodávají.
43. Podle stanoviska soudu tak žalovaný opodstatněně uzavřel, že k omezení žadatelova práva na informace neměl žalobce jako povinný subjekt legitimní důvod. Bez zohlednění výše uvedeného časového hlediska odstupu od vzniku požadovaných informací a datem podání žádosti, bez toho, že by byl identifikován konkrétní veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by bylo poskytnutím požadovaných informací skutečně ohroženo, tak odůvodnění prvostupňových rozhodnutí nemůže obstát. Žalovaný přitom ve svém posouzení vyšel z relevantní judikatury NSS, kterou označil a soud na ni pro stručnost odkazuje. Existenci silného veřejného zájmu na transparentnost poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné kontroly se zabýval také rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155. Z tohoto rozsudku mimo jiné vyplývá, že výlukou podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona nelze aplikovat tam, kde jde o nakládání s veřejnými prostředky, neboť se vždy bude dotýkat i osob stojících mimo daný povinný subjekt, které mají zájem na kontrole hospodaření. Spíše restriktivní přístup k aplikaci daného zákonného ustanovení je zřejmá i z další judikatury NSS, např. ve věci č. j. 4 As 13/2010 a jiné.
44. Pro úplnost soud uvádí, že nepochyboval o tom, že požadované informace nejsou metodikou žalobce, ale jsou podkladem pro další postup ERÚ. To vyplývá z povinností žalobce jako provozovatele distribuční soustavy dokládat obvyklou výši investičních nákladů na stavbu SPL plynovodů a plynovodních přípojek dle cenového rozhodnutí ERÚ číslo 8/2020 ze dne 27. 11. 2020, přílohy č. 6 čl. 1, 2, 3, o regulovaných cenách souvisejících s dodávkou plynu (ročník 2020 částka 7/2020, zveřejněno ve věstníku ERÚ v Jihlavě dne 30. 11. 2020). Z uvedeného cenového rozhodnutí ERÚ se podává, že tak činí tento úřad podle § 2c a zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen ve spojení s § 17 odst. 6 písm. d), odst. 11, 12 energetického zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce musí požadované informace dokládat ERÚ k cenovým rozhodnutím, nemůže obstát ani ta část odůvodnění prvostupňových rozhodnutí žalobce, že nemohl poskytnout požadované informace ani z části.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

45. Za tohoto stavu soud přisvědčil postupu žalovaného podle § 16 odst. 5 informačního zákona, kterým uložil žalobci povinnost požadované informace poskytnout ve stanovené lhůtě (výroky II. žalobou napadených rozhodnutí). Soud je přesvědčen o zákonnosti postupu žalovaného, který přihlédl k tomu, že se jedná o opakované odmítnutí poskytnutí požadovaných informací žalobcem jako povinným subjektem žadateli, ačkoli byl již v předchozích rozhodnutích žalovaného nabádán k tomu, aby stejné skutkové, resp. právní otázky řešil tam uvedeným postupem. Na takzvaný „nekonečný kolotoč rozhodnutí“, který nevede k poskytnutí informací žadatele, reagovala již v minulosti judikatura správních soudů (např. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2015 č. j. 9 A 272/2014-34 a rozsudek NSS ze dne 28. ledna 2015 č. j. 6 As 113/2014-36). Uvedené závěry platily sice za předchozí úpravy informačního zákona, tedy při neexistenci Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací instance v zákonem stanovených mezích příslušnosti a pravomoci, ale lze je obdobně použít i v nyní projednávané věci. V ní jsou totiž prvostupňovými rozhodnutími žalobce řešeny skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou vypořádány předchozími zrušujícími rozhodnutími odvolacího orgánu. Smysl a účel zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. nyní účinného informačního zákona by byl jinak narušen. Lze jen připomenout, že na tehdejší právní úpravu informačního zákona ve snaze zamezit úřednickému ping-pongu reagoval rozšířený senát NSS rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017, dle kterého může žadatel o informace podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout.
46. Námitky *prvního a druhého žalobního bodu* nejsou důvodné.
47. Soud nevěšel ani na námitky *třetího až pátého žalobního bodu* (nesprávné posouzení výluky dle § 9 odst. 1 informačního zákona, nesprávné posouzení aplikace § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona a šikanózní a zneužívající povaha žádosti s poukazem na § 11a odst. 1 písm. a) informačního zákona). Je tomu tak proto, že žalobce/povinný subjekt takovou argumentaci jako důvod pro odmítnutí požadovaných informací ve svých prvostupňových rozhodnutích neuplatnil. Učinil tak až ve Sdělení, kterým reagoval na výzvu žalovaného v průběhu odvolacího řízení. Námitku šikanózní zneužívající povahy žádosti žalobce uplatnil až v samotné žalobě. Pokud se žalovaný uvedenými námitkami zabýval (vyjma námitky šikanózní a zneužívající povahy žádosti užití až v žalobě), bylo tomu tak proto, že zcela zřejmě mýnil vypořádat veškerou argumentaci žalobce uplatněnou v průběhu řízení o žádostech o informace. A též proto, aby mohl žalovaný postavit na jisto, že jiný důvod pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací ani odvolací správní orgán neshledal.
48. Žádná z těchto námitek se tak nemohla stát důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.
49. Pro úplnost soud uvádí, že se žalovaný argumentací žalobce uvedenou ve výše zmíněném Sdělení v průběhu odvolacího řízení zevrubně zabýval, jak je ostatně patrné ze strany 9 až 11 rozhodnutí ve věci sp. zn. 9 A 32/2024 a strany 10 až 12 rozhodnutí žalovaného ve věci sp. zn. 9 A 33/2024. Ani v tomto směru žalobní tvrzení neobstála.

Závěr a náklady řízení

50. Soud proto postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žaloby jako nedůvodné zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů v řízení osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud osobě zúčastněné na řízení ničeho neuložil, proto jí náhradu nákladů v řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. září 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.